

мимесис, активност подражавања, да би овој супротставио као далеко вреднију научну активност, *теорију*, контемплацију, активност посматрања.

Посматрање овде треба разумети у изворном старогрчком смислу: као теорију (посматрање или гледање): „Бог нам је, наиме, открио и подарио вид да бисмо кружна кретања Ума, уочивши на небу, применили на кружне токове нашег расуђивања, будући да су једни другима сродни“. У *Држави* и *Тимају* открива се њихов аутор, који је другачији од оне уобичајене представе: не потцењују се уметници због тога што подражавају, него због тога што најчешће не подражавају оно што је умно“! Ипак, Платонов ставови из *Тимаја* наишли су и на критику, управо у погледу појма стварања, јер му се замера да том појму даје „обележје изразите рационализације“, док се оно *нагонско* потискује у тамну позадину ирационалне нужности: „стварању у *Тимају* видно недостаје Ерос, којем је у *Гозби* и *Федру* додељено да буде покретач и водич ка оном што је најбоље и најлепше. Да ли је Платон, састављајући *Тимаја*, напустио оно што је раније (у *Гозби* и *Федру*) открио као незаобилазно значајан улог Ероса у сваком стварању и сваком напредовању ка ономе што је најлепше и најбоље?“

Платон, дакле, јасно разликује мимезис који има у виду *вечне и савршене узоре* од мимезиса који се служи *нечим створеним као узором*. Када је реч о могућностима досезања савреног узора, потребно је обратити пажњу на Платонове ставове који у другим контекстима дотичу ово питање – описујући, на пример, Атлантиду у „Критији“, Платон описује двор: „примајући га од претходника, сваки краљ је украшавао већ украшено, и надмашивао претходника колико је то могуће, све док величанственошћу и лепотом својих творевинане доведоше дворац до савршенства које је заустављало дах.“ - Са разликовањем мимезиса који има у виду *вечне и савршене узоре* од мимезиса који се служи *нечим створеним као узором*, разумљив је не само Платонов став да је космос створен „према узору, који је доступан речи (логосу) и разборитости, и свагда остаје исти“, него и његово указивање на нужност да *космос буде слика нечега* и да је заправо важно „утврдити разлику, која се односи на слику и њен узор“, јер је само на тај начин заиста омогућено досезање поменутог узора, и то од стране ствараоца који ствара нешто слично *потпуно савреном живом бићу*.